

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 30. ledna 2020 v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Koudelky, Ph.D. a soudkyň JUDr. Renaty Humpové a Mgr. Daniely Dubné odvolání obžalovaného **L [redacted] Š [redacted]**, narozeného [redacted], podané proti rozsudku Okresního soudu v Kladně číslo jednací 2 T 160/2015-1105, ze dne 23. dubna 2019, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), f), odstavec 2 trestního řádu se v napadeném rozsudku ruší výrok o trestu a výrok o náhradě škody poškozeným **J [redacted] V [redacted], I [redacted] J [redacted], M [redacted] Č [redacted]** a Ing. **L [redacted] H [redacted]**, Ph.D. a **C [redacted] H [redacted]**, při nezměněném výroku o vině, výroku zprošťujícím a zbývajících výrocih o náhradě škody se s použitím § 259 odstavec 3 trestního řádu znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

L [redacted] Š [redacted], narozen [redacted] ve [redacted], řidič, trvale bytem [redacted],

se odsuzuje

podle § 206 odstavec 4 trestního zákoníku za užití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let (tří) a 6 (šesti měsíců).**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou.**

Podle § 73 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se ukládá trest **zákazu činnosti spočívající v zákazu zprostředkování obchodu a služeb a organizování sportovní činnosti na dobu 5 (pěti) let.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný **p o v i n e n** nahradit škodu poškozeným:

- J. V., narozeného , bytem , ve výši 102 450 Kč,
- I. J., narozené , bytem , ve výši 5 000 Kč,
- M. Č., narozené , bytem , ve výši 20 000 Kč,
- Ing. P. H., Ph.D. a C. H., bytem , ve výši 4 900 Euro,

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškození J. V., I. J., M. Č., Ing. P. H., Ph.D. a C. H., se zbytkem nároků na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

1. Okresní soud v Kladně uznal obžalovaného L. Š. vinným zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění prvního soudu dopustil tak, že :

1/ v lednu 2012, poté, co nabídl zprostředkování a zařízení pobytu v hokejovém klubu El Paso Rhinos v USA D. V. na sezónu 2012/2013, včetně letenek a uhrazení pobytu, když od jeho otce J. V. za tímto účelem přijal částku 150 550 Kč bezhotovostní platbou, včetně provize ve výši 10 000 Kč, pobyt D. V. nezařídil, na následné urgencye nereagoval, finanční hotovost nevrátil, použil ji pro svoji potřebu, čímž poškozenému J. V. způsobil škodu ve výši 102 450 Kč,

2/ v březnu 2012, poté, co na základě ústní dohody nabídl zprostředkování a zařízení pobytu v hokejovém klubu v Kanadě Z. F. na období konce roku 2012, za což požadoval od jeho matky A. F. částku 165 200 Kč jako pokrytí nákladů včetně vlastní provize ve výši 28 500 Kč, z této částky mu bylo zasláno na jeho účet č. 93 200 Kč a hotově převzal proti podpisu částku 72 000 Kč, uvedené služby však nezajistil, finanční prostředky si ponechal, nevrátil je a užil je pro vlastní potřebu, čímž poškozené A. F. způsobil škodu ve výši 136 700 Kč,

3/ v srpnu 2012 ve Slaném poté, co nabídl na základě ústní dohody, že zprostředkuje a zařídí pobyt v tréninkovém táboře hokejového klubu Long Beach Bombers v USA, J. M. na období konce roku 2012 a první poloviny roku 2013, přijal od jeho otce J. M. st. částku 233 500 Kč na účet č. , přičemž poté, co na začátku září 2012 J. M. od smlouvy odstoupil a chtěl vrátit peníze, obžalovaný nereagoval, poskytnuté finanční prostředky nevrátil, ponechal si je pro vlastní potřebu, čímž poškozenému J. M. způsobil škodu ve výši 233 500 Kč,

4/ v srpnu 2012 poté, co nabídl na základě ústní dohody, že zprostředkuje a zařídí pobyt v hokejovém klubu Shelbourne Red Wings a některé místní škole v Kanadě, M. K. na sezónu 2012/2013, za což požadoval od jeho otce Ing. M. K. částku 265 710 Kč jako úhradu nákladů vč. vlastní provize ve výši 30 000 Kč, která mu byla postupně zaslána na jeho účet č. , uvedené služby nezajistil, Ing. M. K. byl v důsledku toho po odcestování syna do Kanady nucen zaplatit klubu částku 9 000 CAD, obžalovaný po opakovaných urgencích vrátil ve dvou splátkách celkem 140 000 Kč, na další urgencye o vrácení zbytku peněz nereagoval a zbývající prostředky v celkové výši 95 710 Kč si ponechal a užil pro vlastní potřebu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

čímž poškozenému Ing. M. K. způsobil škodu v uvedené výši,

5/ v srpnu 2012, poté, co nabídl na základě ústní dohody, že zprostředkuje a zařídí pobyt v hokejovém klubu Long Beach v USA, J. D. na sezónu 2012/2013, za což požadoval od jeho matky Ing. J. D. platbu ve výši 236 302 Kč, tj. 11500 USD na pobyt a trénink, a ve druhé platbě 30 000 Kč jako svou provizi, což obdržel na účet č. , následně klubu uhradil pouze 1250 USD, zbývající požadované plnění neposkytl ani nezprostředkoval, částku 210 617 Kč odpovídající neuhrazené části nevrátil a neoprávněně použil pro svojí potřebu, čímž poškozené Ing. J. D. způsobil škodu v uvedené výši,

6/ v září 2012, poté, co nabídl na základě ústní dohody, že zprostředkuje a zařídí pobyt v hokejových klubech v Kanadě a USA D. K. na sezónu 2012/2013, za což požadoval na svoji provizi ve výši 30 000 Kč, uhrazení pobytu a tréninky od jeho otce E. K. částku 210 708 Kč, která mu byla zaslána na jeho účet č. , zmluvil mu pouze pobyt v hokejovém klubu, který však neuhradil, po opakovaných urgencích zaplatil pouze zálohu 1000 USD, zbytek částky neuhradil, na následné urgence nereagoval a finanční hotovost nevrátil, ponechal si ji pro vlastní potřebu, čímž poškozenému E. K. způsobil škodu ve výši 161 125 Kč,

7/ v září 2012 poté, co J. J. nabídl na základě ústní dohody, že pro něj zprostředkuje a zařídí pobyt v hokejovém klubu v Kanadě na období sezóny 2012/2013, za což požadoval na svoji provizi ve výši 30 000 Kč, letenky ve výši 26 510 Kč, uhrazení pobytu a tréninky od jeho matky H. J. částku 176 510 Kč, která mu byla zaslána na jeho účet č. , J. J. zajistil letenku, další služby již nezařídil a nezprostředkoval, po opakovaných urgencích nevrátil poskytnuté peníze a užil je pro vlastní potřebu, čímž poškozené H. J. způsobil škodu ve výši 120 000 Kč,

8/ v listopadu 2012, nabídl na základě ústní dohody, že zprostředkuje a zařídí pobyt v hokejovém klubu El Paso Rhinos v USA Š. Š. na sezónu 2012/2013, za což požadoval na uhrazení nákladů pobytu v USA od jeho otce M. Š. částku 138 993 Kč, včetně své provize ve výši 30 000 Kč, která byla zaslána na jeho účet č. , uvedené služby však nezajistil, na urgence nereagoval, finanční hotovost nevrátil a ponechal si ji pro vlastní potřebu, čímž poškozenému M. Š. způsobil škodu ve výši 108 993 Kč, a celkově tak svým jednáním způsobil škodu ve výši 1 169 095 Kč.

Prvý soud uznal obžalovaného vinným i přičinem zpronevěry podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku s těmito skutkovými zjištěními:

9/ v červnu 2013, poté, co nabídl na základě ústní dohody, že zprostředkuje a zařídí D. V. levné letenky do USA, na zaplacení letenek požadoval 23 699 Kč, ty mu byly uhrazeny Ing. I. V. na účet č. , letenky však následně nezaplatil, na následné urgence nereagoval, finanční hotovost nevrátil, ponechal si ji pro vlastní potřebu a poškozené Ing. I. V. tak způsobil škodu ve výši 23 699 Kč,

10/ v srpnu 2013, poté, co nabídl na základě ústní dohody, že zprostředkuje a zařídí D. B. levné letenky do Kanady, na zaplacení letenek požadoval částku 22 524 Kč, která mu byla uhrazena J. B. na účet č. 43-0504320227/0100, letenky však následně nezaplatil, na následné urgence nereagoval, finanční hotovost nevrátil, ponechal si ji pro sebe, čímž poškozenému J. B. způsobil škodu ve výši 22 524 Kč, a celkově tak způsobil škodu ve výši 46 223 Kč.

Rovněž jej uznal vinným přičinem zpronevěry § 206 odst. 1, 3 tr. zákoníku, přičemž tohoto přičinu se podle soudu I. stupně obžalovaný dopustil tak, že

11/ v prosinci 2013 po předchozí domluvě nabídl zprostředkování zejména levnější výstroje a dalších služeb pro D. Č. v hokejovém klubu Long Beach v Kalifornii, za to požadoval

od matky jmenovaného M. Č. postupně vyplacení provize 30 000 Kč, která mu byla v OC Šestka v Praze 6 vyplacena v hotovosti, a následně hotovosti 40 000 Kč, z níž obdržel polovinu na účet č. , požadované služby nezařídil a nezprostředkoval, na urgence k vyřízení nereagoval, finanční hotovost nevrátil a ponechal si ji pro vlastní potřebu, čímž poškozené M. Č. způsobil škodu ve výši 20 000 Kč,

12/ v lednu 2014, poté, co nabídl na základě ústní dohody, že zprostředkuje a zařídí pobyt v hokejovém klubu Spartans Oregon v USA D. K. na období začátku roku 2014, za což požadoval na svoji provizi ve výši 30 000 Kč a letenky od jeho matky P. B. částku 53 098 Kč, která mu byla následně zaslána na účet, letenku nezajistil, na následné urgence nereagoval a poskytnuté finanční plnění nevrátil, čímž způsobil poškozené P. B. škodu ve výši 23 098 Kč,

13/ v lednu 2014, poté, co nabídl na základě ústní dohody, že zprostředkuje a zařídí pobyt v hokejovém klubu Spartans Oregon v USA P. J. na období začátku roku 2014, za což požadoval na svoji provizi ve výši 40 000 Kč, letenky a pobyt od jeho matky I. J. částku 63 000 Kč, která mu byla následně zaslána na účet č. , uhradil pouze letenku ve výši 18 000 Kč, na následné urgence nereagoval, finanční hotovost nevrátil a ponechal si ji pro vlastní potřebu, čímž poškozené I. J. způsobil škodu ve výši 5 000 Kč,

14/ v březnu 2014 poté, co nabídl při osobním jednání možnost zprostředkování a zařízení pobytu v hokejovém klubu Wichita Thunder v USA, R. H. na sezónu 2014/2015, za což požadoval na uhrazení pobytu spojeného s trénováním od jeho matky Ing. L. H., Ph.D. částku ve výši 6 500 USD, která byla zaplacená celkem ve dvou splátkách dne 3. 4. 2014 v částce 3 100 EURO druhá platba dne 24. 4. 2014 ve výši 1 800 EURO, umístění v klubu nevyřídil, neuhradil žádné poplatky a na následné urgence reagoval lživými tvrzeními, že vše uhradil, poté přestal komunikovat, finanční hotovost nevrátil a uvedené prostředky v celkové výši v přepočtu k tehdejšímu kurzu odpovídající částce 134 450 Kč neoprávněně použil pro svojí potřebu, čímž poškozené Ing. L. H., Ph.D. způsobil škodu v uvedené výši,

15/ v dubnu 2014 nabídl při osobním jednání možnost zprostředkování a zařízení pobytu v hokejovém klubu Wichita Thunder v USA J. D. na sezónu 2014/2015, za což požadoval na uhrazení pobytu spojeného s trénováním od jeho matky B. D. částku ve výši 6 000 USD, která byla zaplacená 3. 4. 2014 v hotovosti, a částku ve výši 1 770 Euro, která byla zaplacená dne 2. 5. 2014, avšak slíbené umístění v klubu nevyřídil, neuhradil žádné poplatky a na urgence reagoval lživým tvrzením, že vše uhradil, následně přestal komunikovat, finanční hotovost nevrátil a uvedené prostředky v přepočtu k tehdejšímu kurzu odpovídající částce 168 110 Kč neoprávněně použil pro svojí potřebu, čímž poškozené B. D. způsobil škodu v uvedené výši,

16/ v červenci 2014 nabídl při osobním jednání možnost zprostředkování a zařízení pobytu v hokejovém klubu v Tulsa Junior Oilers v USA M. M. na sezónu 2014/2015, za což požadoval na uhrazení pobytu spojeného s tréninky od jeho matky Mgr. M. M. částku ve výši 5 000 USD, která byla zaplacená 19. 8. 2014 v hotovosti, následně však M. M. umístění v klubu nevyřídil, neuhradil žádné poplatky a na urgence reagoval lživým tvrzením, že vše uhradil, poté přestal komunikovat, finanční hotovost nevrátil a finanční prostředky v celkové výši odpovídající částce 104 850 Kč neoprávněně užil pro svojí potřebu, čímž poškozené M. M. způsobil škodu v uvedené výši,

17/ v červenci 2014 nabídl při osobním jednání možnost zprostředkování a zařízení pobytu v hokejovém klubu v Tulsa Junior Oilers v USA R. N. na sezónu 2014/2015, za což požadoval na uhrazení pobytu spojeného s tréninky od jeho matky M. N. částku ve výši 5 000 USD, která byla zaplacená 19. 8. 2014 v hotovosti, následně však slíbené umístění v klubu nevyřídil, neuhradil žádné poplatky a na urgence reagoval lživým tvrzením, že vše uhradil, poté přestal komunikovat, finanční hotovost nevrátil a finanční

prostředky ve výši odpovídající dle tehdejšího kurzu částce 104 850 Kč neoprávněně užil pro svoji potřebu ke škodě poškozené M [redacted] N [redacted], a tímto jednáním tak způsobil škodu v celkové výši 560 358 Kč.

Konečně pak uznal obžalovaného vinným i přečinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 tr. zákoníku, který spáchal tak, že

18/ v blíže nezjištěné době, v průběhu měsíce září roku 2015, v obci [redacted], v rozporu s dohodou uzavřenou s poškozeným T [redacted] C [redacted], neoprávněně užil pro svou osobní potřebu finanční prostředky ve výši 36 000 Kč, které mu byly ze strany poškozeného T [redacted] C [redacted], zaslány výlučně za účelem zprostředkování přestupu hráče ledního hokeje M [redacted] C [redacted] do nejvyšší juniorské hokejové ligy v USA, zprostředkování přestupu však vůbec nezařídil, čímž způsobil poškozenému Ing. Bc. T [redacted] C [redacted] škodu ve výši 36 000 Kč,

19/ v blíže nezjištěné době, v průběhu měsíce října roku 2015, v obci [redacted], v rozporu s dohodou uzavřenou s poškozeným J [redacted] V [redacted], neoprávněně užil pro svou osobní potřebu finanční prostředky ve výši 20 000 Kč, které mu byly ze strany poškozeného J [redacted] V [redacted] předány výlučně za účelem uhrazení klubového pojištění hráče ledního hokeje L [redacted] V [redacted], čímž způsobil poškozenému J [redacted] V [redacted] škodu ve výši 20 000 Kč,

20/ v blíže nezjištěné době, v průběhu měsíce října roku 2015, v obci [redacted], v rozporu s dohodou uzavřenou s poškozeným M [redacted] P [redacted], neoprávněně užil pro svou osobní potřebu finanční prostředky ve výši 20 000 Kč, které mu byly ze strany poškozeného M [redacted] P [redacted], předány výlučně za účelem uhrazení klubového pojištění hráče ledního hokeje J [redacted] P [redacted], čímž způsobil poškozenému M [redacted] P [redacted] škodu ve výši 20 000 Kč, přičemž tímto jednáním způsobil škodu v celkové výši 76 000 Kč.

2. Za tyto čtyři trestné činy byl obžalovaný potrestán úhrnným trestem odnětí svobody v trvání 4 a půl roku se zařazením pro výkon do věznice s ostrahou. Kromě toho soud I. stupně uložil obžalovanému peněžitý trest v počtu 250 denních sazeb, při výši denní sazby 200 Kč, tedy celkem 50 000 Kč, tento trest povolil obžalovanému splácet v 10 pravidelných měsíčních splátkách v minimální výši 5000 Kč a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl obžalovanému stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců. Soud I. stupně zrovna tak obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu zprostředkování obchodu a služeb a organizování sportovní činnosti na dobu pěti let. Obžalovanému bylo rovněž uloženo, aby na náhradu škody uhradil poškozeným J [redacted] V [redacted] částku 112 450 Kč, A [redacted] F [redacted] částku 128 700 Kč, Ing. M [redacted] K [redacted] částku 95 710 Kč, Ing. J [redacted] D [redacted] částku 210 617 Kč, E [redacted] K [redacted] částku 155 160 Kč, I [redacted] J [redacted] částku 23 000 Kč, M [redacted] Č [redacted] částku 50 000 Kč, P [redacted] B [redacted] K [redacted] částku 23 098 Kč, J [redacted] M [redacted] částku 233 500 Kč, Ing. P [redacted] H [redacted], Ph.D. a C [redacted] H [redacted] částku 6 343 Euro, B [redacted] D [redacted] částku 6 000 USD a 1 770 Euro, H [redacted] J [redacted] částku 120 000 Kč, M [redacted] Š [redacted] částku 87 600 Kč, Ing. I [redacted] V [redacted] částku 23 699 Kč, J [redacted] B [redacted] částku 22 524 Kč, Ing. Bc. T [redacted] C [redacted] částku 36 000 Kč, J [redacted] V [redacted] částku 23 000 Kč, M [redacted] P [redacted] částku 20 000 Kč. Poškození J [redacted] V [redacted], A [redacted] F [redacted], Ing. M [redacted] K [redacted], E [redacted] K [redacted], H [redacted] [redacted], M [redacted] Š [redacted] a M [redacted] P [redacted] byli se zbytkem nároku na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Obžalovaný L [redacted] Š [redacted] byl pak podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby pro skutek z července 2012 spočívající v tom, že požadoval od MUDr. J [redacted] S [redacted] a také dostal částku 6 400 Kč za zprostředkování pobytu v USA pro jejího syna P [redacted] S [redacted]. V tomto byl spatřován dílčí skutek pokračujícího zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku.
3. Obžalovaný podal proti rozsudku v zákonné lhůtě odvolání směřující již proti výroku o vině. Podle odvolatele soud I. stupně učinil nesprávné skutkové a právní závěry, zejména pak, pokud jde o to, zda při předání peněžních prostředků obžalovanému ze strany poškozených nedošlo k přechodu vlastnického práva k těmto finančním prostředkům na obžalovaného, což by vylučovalo jeho

postih za trestný čin zpronevěry. Z výsledku většiny poškozených vyplynulo, že předávané prostředky považovali za „poplatek“ nikoliv za peníze, které má obžalovaný za povinnost někam dále posílat. Nebyl přesně ani určen účel, na který peníze byly skládány, což bylo vyloučeno tím, že o povinnostech obžalovaného nebyla sepsána žádná písemná smlouva. Obžalovaný tvrdí, že za této situace je právní kvalifikace takového útoku coby zpronevěry fakticky vyloučena, protože, aby došlo ke svěřeni věci, musí být přesně dohodnuto, co do rozsahu a způsobu nakládání s touto věcí, aby tento účel mohl být porušen. Prvý soud vůbec nerozlišuje mezi jednotlivými žalovanými útoky, které mezi sebou vykazují značné rozdíly, pokud jde o formu dohody obžalovaného s poškozenými, i pokud jde o způsob předání finančních prostředků, jakož i postojů poškozených k tomu, co vlastně od obžalovaného požadují. Obžalovaný uvádí, že tento rozsudek soudu I. stupně trpí nepřijatelným zobecňováním, ačkoliv ve všech případech došlo k uzavření ústní smlouvy a každý z případů je do značné míry jedinečný. Většinu rozsudku tvoří pouhé opisování přednesů jednotlivých poškozených a samotné hodnocení provedených důkazů je poté tvořeno obecnými soudy – odvolatel odkazuje na bod 81/, kde soud obecně uvádí, že poškození přesně specifikovali, jakým způsobem a jaké částky obžalovanému předali a zejména účel, na jaký byly tyto finanční prostředky poskytnuty. Pak poukazuje na bod 84/, kde soud rozvádí, že se jednalo nikoliv o zálohu, ale o finanční prostředky, které byly obžalovanému svěřeny s konkrétním účelem a byly přímo určeny k hrazení konkrétních služeb a konkrétních věcí a bod 96/, kde se soud tímto zabývá ve vztahu ke druhému skutku. V důsledku nepřiměřeného zobecňování lze stěžít vyvracet konkrétní skutkové závěry soudu k jednotlivým útokům, neboť podle odvolatele nejsou nijak podloženy odůvodněním napadeného rozsudku. Obžalovaný nadále setrvává na tvrzení, že dokazování mělo být doplňováno o výsledky jednotlivých hráčů, o jejichž potřeby ve smlouvách šlo, jednak obžalovaný uvádí, že předložil celou řadu listinných důkazů, že finanční prostředky do zámoří odeslal a soud se nezaobíral tím, co obžalovaný skutečně zajistil a vyvozoval to jen z toho, jaké služby u mladých hokejistů absentovaly, aniž by hodnotil, zdali to skutečně bylo způsobeno tím, že obžalovaný do zámoří finanční prostředky neodeslal. Dále odkazuje na své předcházející odvolání ve věci. Obhájce v rámci vyjádření u veřejného zasedání odvolacího soudu se pak zabýval ještě uloženým trestem a má za to, že obžalovaný byl potrestán nepřiměřeně přísně, i kdyby byla vina uznána správně, neboť soudní řízení trvá bez viny obžalovaného nepřiměřeně dlouhou dobu.

4. Podle § 254 tr.řádu přezkoumal soud druhého stupně zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, řízení, jež mu předcházelo a zabýval se námitkami vznesenými odvolatelem, když zaujal toto stanovisko :
5. Předně je třeba zmínit, že soud II. stupně projednává věci již podruhé, neboť první rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 13. 11. 2017 byl ve veřejném zasedání krajského soudu dne 16. 8. 2018 zrušen ve smyslu § 258 odst. I písm. b), d) tr. řádu věc mu byla vrácena, aby znovu hodnotil provedené důkazy, zejména co do přesnosti závěrů ohledně výše částek zaplacených obžalovanému poškozenými, charakteru provize ve vztahu k možnému jejímu zápočtu do částek, jež měly být předmětem zpronevěry a hmotněprávními podmínkami pro ukládání jednotlivých druhů trestů.
6. Ve svém zrušujícím rozhodnutí vyjádřil soud II. stupně názor, že není třeba vyslyšet ve věci mladé hokejisty, vždy ke každému skutku zvláště, neboť o finanční stránce věci měli přehled poškození, jejich rodiče, nikoliv jejich potomci, přičemž tito poškození se zcela jasně a jednoznačně vyjádřili k tomu, kolik peněz obžalovanému poskytli, co mělo být z peněz zaplaceno a také se vyjádřili k tomu, co zajištěno nebylo. Výpovědi poškozených jsou věrohodné, není třeba je jakýmkoliv způsobem, co do obsahu, zpochybňovat, byli to sami poškození, kteří obžalovanému finanční prostředky svěřili a poté dohlíželi pak nad tím, jak s nimi naloží, jedná se o svědectví bezprostřední a přímá, nikoliv o svědectví z doslechu, tedy důkazy nepřímého charakteru. Z tohoto důvodu by byly nadbytečné a neúčelné další výsledky dalších osob, které se, na rozdíl od poškozených, nemají možnost k věci bezprostředně vyjádřit, neboť ačkoliv peníze byly určeny pro ně, mladí hokejisté sami nebyli obeznámeni dopodrobna s rozsahem a účelem svěřených finančních prostředků, tedy

naopak právě v jejich případech by se jednalo o svědectví nepřímá.

7. Další námitkou obhajoby, která směřuje do úplnosti dokazování je to, že obžalovaný dokládá různými listinami různé platby do zámoří a tvrdil, že nebylo dostatečným způsobem ověřeno, o jaké prostředky se v tomto případě jednalo, nebylo podle něj zjištěno, zda náhodou neuhradil finanční prostředky ve prospěch některých poškozených, u nichž mu je kladeno za vinu, že finanční prostředky nevynaložil, toto je však podle něj povinností soudu, není na něm, aby on zjišťoval, kam byly které finanční prostředky směřovány. Soud II. stupně má za to, že první soud neopominul, že obžalovaný tyto listiny předložil. Tedy, co do úplnosti, není třeba dokazování doplňovat, neboť soud I. stupně s listinami, o nichž obžalovaný mluví, operoval a provedl s nimi důkaz. Stěží mu však vytýkat závěr, že z vyjádření jednotlivých poškozených dostatečně jasně vyplývá, co obžalovaný nezajistil, kde finanční prostředky, jež mu byly svěřeny, nakonec z jeho viny absentovaly. Ať tyto finanční prostředky zůstaly v dispoziční sféře obžalovaného nebo ať je tento někam poslal, neotřesitelný je fakt, že nedošly na místo určení, a že se tak stalo z viny obžalovaného, protože on byl povinen zajistit, aby z nich byly uhrazeny ty položky, k jejichž hrazení se zavázal.
8. Lze uzavřít, že soud I. stupně provedl úplné dokazování, provedl je procesně správným způsobem a po této stránce mu nelze nic vytknout. Pokud jde pak o hodnocení provedených důkazů, řídil se ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu a hodnotil provedené důkazy jak jednotlivě, tak v souhrnu. Odůvodnění napadeného rozsudku splňuje náležitosti § 125 odst. 1 tr. řádu, tedy popisuje obsah provedených důkazů, obsahuje jejich výčet, úvahy, jimiž se soud při hodnocení provedených důkazů řídil a závěry, k nimž dospěl, jsou vyjádřeny dostatečně transparentně a jsou i podrobně a přesvědčivě odůvodněny. Nelze akceptovat, co obhajoba tvrdí, tedy že soud I. stupně se jednotlivými útoky zabýval pouze obecně a souhrnně. Především je třeba poukázat na to, že popis skutkových okolností ve skutkové větě výroku o vině u jednotlivých útoků zcela přesně obsahuje určení, o jaké finanční prostředky šlo, jakým způsobem se k obžalovanému dostaly, na co byly určeny, zejména je zde vždy velmi plasticky popsáno, které částky soud I. stupně nezapočetl do úhrnu finančních prostředků, jejichž zpronevěru obžalovanému vytýká. V této skupině finančních prostředků např. jsou všechny provize, které byly poškozenými obžalovanému poskytnuty, jsou zde pak i ty věci, které obžalovaný skutečně zařídil, např. záloha zaplacená hokejovému klubu (bod 6/), letenky (bod 7/ a bod 13/). Ve prospěch obžalovaného jsou dokonce započítány částky, které by tam ani být započítány neměly, viz. peníze, které obžalovaný po opakovaných urgencích poškozenému vrátil Ing. M. K. – 140 000 Kč (bod 4/ rozsudku), když na tyto částky lze, po jejich předchozí zpronevěře, hledět jako na částečnou úhradu způsobené škody; toto je však poznámka čistě akademické, jelikož státní zástupce v neprospěch obžalovaného odvolání nepodal a tak je nutno akceptovat i tento závěr prvního soudu, který jde zcela ve prospěch obžalovaného. Soud I. stupně neustál toliko na přesném popisu skutkových zjištění v rámci jednotlivých skutků (útoků), naopak, v odůvodnění napadeného rozsudku se velmi podrobně zabývá skutkovými zjištěními u každého útoku zvlášť, popisuje, z kterých důkazů čerpal informace o tom, které peníze poškození obžalovanému poskytli a jak, pokud jsou slova poškozená doložena listinnými důkazy, jako např. emailovou korespondencí, výpisy z účtu, případně dalšími listinami, soud I. stupně ke každému bodu zvlášť tento důkaz uvádí a vysvětluje, co z toho či kterého důkazu dovodil. V žádném případě, na rozdíl od předcházejícího rozsudku soudu I. stupně, tak nelze konstatovat, že by jeho přístup byl paušální, generální, obecný, že by se skutkově nezabýval do posledního detailu každým útokem zvlášť v jeho specifitě.
9. Soud II. stupně pokládá za nutné zvlášť odlišit dva aspekty. První z nich je popis skutkových okolností ke každému útokem zvlášť, tady u každého útoku je situace samozřejmě rozdílná a nese velmi určitá specifika, nicméně ve všech případech může první soud vycházet z věrohodných výpovědí jednotlivých poškozených, které jsou podporovány důkazy listinného charakteru a které se podporují i navzájem, neboť, jak bude dále pojednáno, obhajoba obžalovaného, na rozdíl od výpovědí poškozených, důvěryhodná není a je vyvrácena, tedy je zřejmé, že z výpovědi obžalovaného nelze při stavbě skutkových okolností nijak vycházet, důvěřovat tomu, co říká.

10. Soud II. stupně již ve svém předchozím rozhodnutí uváděl, že není možno přisvědčit obhajobě obžalovaného, že všechny finanční prostředky, které převzal, byly provizí, že poškozeným nenabízel zajištění ubytování, letenek a jiných nákladů na pobyt mladých hráčů v zahraničí. Tady soud druhého stupně naprosto souhlasil a souhlasí se závěry prvního soudu a může na ně jen odkázat. Odvolací soud sám pak zvláště zdůrazňoval, že provize byla mezi poškozenými a obžalovaným dohodnuta jinak, než on tvrdí, zde je možno vycházet z výpovědi svědků M■■■■■, B■■■■■, K■■■■■, B■■■■■ a V■■■■■, jejichž synům obžalovaný hokej v zámoří také zajišťoval a všichni tito lidé vypovídají o množství finančních prostředků určených na provizi více méně shodně s poškozenými v této věci, co do výše provize a co do odděleného chápání jejího placení. Z listinných důkazů pak je evidentní, že obžalovaný převzal peníze na koupi letenky od svědků V■■■■■ a B■■■■■, což je podporováno nezávislým svědkem V■■■■■, který má ty samé informace a přes jeho účet finanční prostředky k zajištění letenky šly. Obžalovaný pak pozapomíná na svůj vlastní email (bod 8/ rozsudku), kde sám mluví o zajištění bydlení a stravy v rodinách a chce na tento účel od poškozené J■■■■■ peníze. Obžalovaný rovněž podepsal doklady o převzetí částek 5 000 USD ve vztahu k poškozeným M■■■■■ (bod 16) a N■■■■■ (bod 17), na těchto dokladech je napsáno, že se má jednat o zaplacení členského příspěvku v hokejovém klubu. Soud I. stupně neměl vůbec žádný důvod k tomu, aby uvěřil obhajobě obžalovaného a aby vycházel z jeho nepravdivých informací, pokud jde o obsah dohody mezi ním a jednotlivými poškozenými. Jak soud I. stupně sám správně a logicky uvádí, je vyloučeno, aby se výše poplatku, jehož se obžalovaný domáhal, odvíjela od výkonnosti jednotlivých hráčů, když tyto peníze měly být poškozenými a také byly placeny předem, nikoliv až v závislosti na tom, jak se bude účinkování jejich potomka v zahraničí vyvíjet.
11. Soud I. stupně pak informace, které získal od poškozených, v souladu s právem hodnotil tak, že mezi poškozenými a obžalovaným došlo k uzavření zprostředkovatelské smlouvy podle § 774 tehdy účinného Občanského zákoníku č. 40/1964; soud druhého stupně k tomu dodává, že i po nabytí účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012Sb (od 1.1.2014) je třeba závazky mezi obžalovaným a poškozenými hodnotit, co do jejich obsahu a účelu, shodně. Není možné se domnívat, že obžalovaný s každým poškozeným uzavíral po právní stránce jinou smlouvu. Obhajoba poukazuje na to, že každý případ byl odlišný a tedy není zřejmé, zda ve všech případech došlo ke stejnému právnímu jednání. Soud II. stupně však poukazuje na to, že odlišné jsou skutkové okolnosti jednotlivých případů, v žádném případě však ne jejich právní základ. Jednotliví poškození se mírně liší toliko v tom, co jim konkrétně obžalovaný slíbil za jejich finanční prostředky zajistit, zda mu finanční prostředky byly poskytnuty na účet či jinak, dále se liší v tom, jak se jim obžalovaný vymlouval poté, co služby nebo platby nebyly zajištěny, oproti tomu se však shodují v tom, že obžalovaný slíbil zprostředkovat konkrétní plnění a služby, v tom, jak činnost obžalovaného měla být odměněna, jejich popis procesu sjednání a zaplacení za budoucí plnění a provize je naprosto shodný. Soudu I. stupně tedy nelze vytýkat, že právně hodnotil všechny útoky jako jeden smluvní typ spočívající ve zprostředkování, nebylo důvodu, aby postupoval u jednotlivých případů jinak, neboť jednotlivé případy nesly sice do jisté míry drobně odlišné skutkové okolnosti, z hlediska důvodu plateb (ubytování, letenky, poplatky klubu), podle konkrétní domluvy mezi poškozenými a obžalovaným, z hlediska účelu, formy a cíle smlouvy však žádné právní rozdíly nebyly. Smluvní typ, na nějž odkazuje soud I. stupně, mohl být realizován ústně a v tomto případě také byl, třeba přitom zdůraznit, že obžalovaný se zavázal u jednotlivých poškozených jednotlivá konkrétní plnění a poškození mu na toto poskytli finanční prostředky, které byly vázány dohodnutým účelem, zaplatili mu za to provizi (odměnu), kterou obžalovaný rovněž okamžitě inkasoval. Zcela evidentně figuroval jako zprostředkovatel ve vztahu ke službám a plněním, které se konkrétně zavázal zajistit a zcela evidentně za toto převzal úplatu, o jejíž výši nebylo žádných pochyb. Soud I. stupně se správním problémem jednotlivých uzavřených smluv, vypořádal naprosto v souladu se zákonem, jakékoli pochybnosti jsou vyloučeny. Tady v tomto případě není chybou prvního soudu, že o tomto konkrétním smluvním typu nehovořil v odůvodnění napadeného rozsudku ke každému útoku zvláště, tady postačí, pokud je na konkrétní smluvní typ poukázáno souhrnně s tím, že

z jednotlivých skutkových okolností, které jsou popisovány u jednotlivých útoků u každého zvláště, plyne zcela jasně, že u žádného útoku nejsou podmínky specifické a odlišné natolik, aby musely být právně hodnoceny jako smluvní typ jiný, než který pojmenoval soud I. stupně.

12. Pokud jde o právní kvalifikaci jednotlivých skutků, soud I. stupně postřehl a správně zohlednil, že mezi 4 trestnými činy, jimiž uznal obžalovaného vinným, jsou časové mezery, které vždy ukončují předcházející skutek a zakládají důvod, proč útoky proběhnuvší v dalším časovém období jsou posouzeny jako trestný čin samostatně. Prvý skutek je tak ohraničen lednem 2012 až listopadem 2012, druhý červnem a srpnem 2013, třetí prosincem 2013 až červencem 2014, konečně poslední, čtvrtý, měsíci září a říjnem 2015. V případě prvního skutku a časového období jde celkem o 8 útoků, když celkové množství finančních prostředků, které obžalovaný použil v rozporu s jejich účelem jež sjednal s poškozenými, je 1 169 095 Kč, tedy právem je toto jednání kvalifikováno jako zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, když obžalovaný si přisvojil finanční prostředky, jež mu byly svěřeny na konkrétní účel a celková výše těchto finančních prostředků ve vztahu k poškozeným je škodou značnou, neboť významně přesahuje hranici 500 000 Kč - § 138 odst. 1 tr. zákoníku. Původně bylo k prvnímu skutku avizováno 9 útoků, jeden z nich je nyní zproštěn dle § 226 písm. b) tr. řádu s tím, že tento postup nelze než akceptovat, protože soudu I. stupně je třeba přisvědčit v tom, že provize, které poškození vyplatili obžalovanému nemohou tvořit součást množství finančních prostředků, jež byly zpronevěřeny, s ohledem na to, že šlo o odměnu obžalovaného za to, že vyvinul určité aktivity ve prospěch poškozených s tím, že pokud nesplnil to, co bylo s odměnou – provizí spojováno, dopustil se tím občanskoprávního porušení závazku, nemůže mu být však toto přičítáno jako součást trestného činu zpronevěry. Pokud jde o body 9/ a 10/ napadeného rozsudku, soud I. stupně správně uzavřel, že se jedná o přečin zpronevěry v základní skutkové podstatě podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku, když peníze, které poškození obžalovanému předali na nákup letenek, které si obžalovaný přisvojil, nepřesáhly ve svém souhrnu částky 50 000 Kč (škoda větší - § 138 odst. 1 tr. zákoníku), naopak velmi výrazně převýšily hranici škody nikoli nepatrné - § 138 odst. 1 tr. zákoníku – 5 000 Kč. Třetí skutek je formálně právně kvalifikován vadně, na skutečnost, že součet škod přesahuje částku 500 000 Kč, byl soud I. stupně upozorňován soudem II. stupně již v předcházejícím zrušujícím usnesení, nicméně tehdy podal proti rozsudku odvolání pouze obžalovaný, v souladu se zákonem a základními zásadami, jimiž se trestní řízení řídí, tak teď nemůže být rozsudek reformován v jeho neprospěch a on nemůže být uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 206 odst. 4 tr. zákoníku, jak by dle zákona příslušelo, soud II. stupně tedy akceptuje právní kvalifikaci užitou prvním soudem v tomto případě jako přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 tr. zákoníku. V posledním, čtvrtém bodě, oproti tomu není žádného sporu o tom, že obžalovaný si přisvojil částku významným způsobem přesahující hranici 50 000 Kč (škoda větší - § 138 odst. 1 tr. zákoníku), tedy tato hranice je oním kvalifikačním momentem, proč je přečin zpronevěry posuzován právně jako přečin spáchaný při kvalifikované skutkové podstatě.
13. K právní kvalifikaci, již soud I. stupně ve vztahu k obžalovanému použil, lze ještě dodat, že soud I. stupně v žádném případě nepostupoval k jeho neprospěchu. Vzhledem k tomu, že se jednalo o vysoký počet případů, za dlouhé časové období, kdy převzal peníze od různých poškozených a nesplnil své závazky vůči nim, je tento případ do jisté míry hraniční, neboť jednání obžalovaného může zakládat pochybnosti o tom, zda při převzetí peněz mínil splnit to, co sliboval, či nikoliv. Vzhledem k tomu, že opakovaně vůči jiným osobám své závazky plnil, soud I. stupně volil správně právní kvalifikaci jednání obžalovaného jako trestných činů zpronevěry, nikoliv jako trestných činů podvodu. V tomto případě zcela respektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ztělesněnou např. rozhodnutím sp. zn. 7Tdo 882/2018. Soud I. stupně se také velmi podrobně zabýval právním titulem, na jehož základě obžalovaný od poškozených peníze převzal. Soudu I. stupně pak není možné vytkat, že nereflektoval na tvrzení obžalovaného, že „peníze přešly do jeho vlastnictví“. Dostatečně již bylo pojednáno o tom, že peníze obžalovaný převzal za konkrétně určeným účelem, který poškození v jednotlivých případech velmi detailně specifikovali, za tohoto stavu věci tak je

zjevné, že peníze měli jiné určení, v rozporu s tímto smluvním určením je však obžalovaný použil jinak. Tyto závěry prvního soudu jsou v souladu např. s tím, co konstatoval Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. 3Tdo 1483/2014, ve vztahu k finančním prostředkům, které byly zaslány přímo na účet obžalovaného, pak lze použít i rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 381/2015.

14. Soud II. stupně nemohl akceptovat námitky odvolatele útočící na skutková zjištění soudu I. stupně a na právní závěry z těchto skutkových zjištění činěné, oproti tomu, lze odvolateli do jisté míry přisvědčit, pokud jde o tu část odvolání, jež směřuje proti výroku o trestu.
15. Soud II. stupně především pokládá za nutné konstatovat, že obžalovaný byl postaven před soud a odsouzen za spáchání celkem 4 trestných činů, z toho jednoho zločinu, u něhož zákon stanoví trestní sazbu odnětí svobody od dvou do osmi let, tedy obžalovaný stojí před soudem pro velmi závažnou trestnou činnost majetkového charakteru, když v jeho neprospěch je třeba vzít, že je odsuzován pro více trestných činů stejného charakteru. Odvolací soud si všímá rovněž toho, že obžalovaný svým jednáním poškozoval po delší časové období větší počet poškozených, některé z nich postihl dokonce velmi výrazně, k jeho neprospěchu hovoří i to, že někteří mladí hokejisté na jeho popud odcestovali do zámoří, aniž by pro ně byly služby spojené s jejich pobytem ze strany obžalovaného zajištěny a obžalovaný tedy tyto osoby vystavil svým vlastním jednáním stavu existenční nejistoty a závažných osobních problémů. Faktory vedly soud I. stupně k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, tedy, co do druhu tohoto trestu soud II. stupně nemá prvému soudu vytknout. Prvý soud také odpovídajícím způsobem zhodnotil, že trestní řízení, zejména ve stádiu soudním, trvá déle, než by odpovídalo, což je na jedné straně zapříčiněno závažností celé trestní věci, co do počtu útoků, počtu poškozených, časového období, o němž je řeč, na druhé straně je zřejmé, že k časovému zdržení došlo bez viny obžalovaného, nicméně soud I. stupně tuto skutečnost vzal v jeho prospěch tím, že v nynějším rozsudku mu ukládá o jeden rok odnětí svobody kratší trest odnětí svobody, než tomu bylo v jeho předcházejícím rozsudku zrušeném. Dle názoru soudu II. stupně však první soud dostatečně nezhodnotil to, že obžalovaný je trestán nepodmíněným trestem odnětí svobody poprvé a byť se jedná o majetkovou trestnou činnost poměrně závažného charakteru, není třeba na něj působit již trestem odnětí svobody vyměřeným takřka na polovinu trestní sazby. Třeba zdůraznit, že soud I. stupně doplnil trest odnětí svobody (mimo jiné) i trestem peněžitým a jako náhradní trest stanovil trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Soud II. stupně si v této souvislosti všímá skutečnosti, že obžalovaný se zmocňoval finančních prostředků poškozených zejména proto, že jemu samotnému se v inkriminovaném období finanční prostředky nedostávaly, byť nyní není zcela vyloučeno, že by uložený peněžitý trest byl schopen zaplatit, toto mu jeho majetkové poměry dovolují, s největší pravděpodobností by se uložení trestu peněžitého rovnalo, vzhledem k jeho dosavadnímu přístupu povinností, jež měl, výkonu náhradního trestu v trvání dalších 6 měsíců. Z tohoto důvodu má odvolací soud za to, že pokud jde o postih na osobní svobodě, byl obžalovaný jako osoba, která je poprvé stížena tímto druhem trestu, potrestán nepřiměřeně přísně, proto podle § 258 odst. 1 písm. e), 2 tr. řádu soud II. stupně zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a uložil obžalovanému trest odnětí svobody sice rovněž jako nepodmíněný, protože jiný druh trestu vzhledem k závažnosti a rozsahu trestné činnosti pro niž je odsuzován nepřichází v úvahu, nicméně hlouběji v dolní polovině zákonné trestní sazby, ve výměře 3 roky a 6 měsíců, s tím, že peněžitý trest nebyl ukládán, neboť tam, kde postačí potrestání jedním druhem trestu není třeba přistupovat ke kombinaci dvou druhů trestu. Dle názoru soudu II. stupně trest odnětí svobody, jak byl vyměřen, postačí k tomu, aby naplnil účel, který je s trestem spojován, zejména tím dojde k dostatečně důraznému upozornění obžalovaného o nesprávnosti jeho počínání, k tomu, aby byl důsledně vychován do budoucnosti a nedopouštěl se podobných jednání majetkového charakteru, ostatní členové společnosti pak budou chráněni před jeho jednáním po určitý čas a negativním příkladem obžalovaného na ně bude zároveň výchovně působeno, aby se podobných selhání ve vztahu k okolí vyvarovali. Trest zákazu zprostředkování obchodu a služeb a organizování sportovní činnosti na dobu pěti let, který soud

I. stupně uložil, považuje soud II. stupně za zákonný a správný a nanejvýš vhodný k tomu, aby v aktivitách, jež vedly k jeho odsouzení, obžalovaný nemohl v budoucnu po určitou dobu legálně pokračovat, soud II. stupně tedy uložil trest zákazu činnosti ve stejném rozsahu, v jakém již učinil sodu I. stupně. Soubor trestu odnětí svobody a trestu zákazu činnosti je dle názoru soudu II. stupně naprosto dostačující, není třeba doplňovat tyto dvě sankce ještě sankcí na majetku.

16. Soud I. stupně se rovněž dopustil pochybení, když rozhodl o nárocích na náhradu škody poškozených V■■■■, J■■■■, Č■■■■, manželů H■■■■, neboť je evidentní, že těmto poškozeným přiznal více, než kolik vyplývá ze skutkových zjištění učiněných v rámci skutkové věty. Poškozenému J■■■■ V■■■■ (bod I/ rozsudku) mělo být přiznáno pouze 102 450 Kč, poškozené Č■■■■ pak 20 000 Kč, poškozené J■■■■ 5 000 Kč (tak, aby to bylo v souladu se skutkovými zjištěními), stejně jako v případě manželů H■■■■ šlo toliko o částku 4 900 Euro opět dle skutkových zjištění, nikoliv o částku, kterou soud I. stupně přiznal. Soud II. stupně proto v případě těchto poškozených ve smyslu § 258 odst. 1 písm. f), 2 tr. řádu zrušil příslušné výroky o náhradě škody a poškozeným přiznal tolik, kolik vyplývá ze skutkových zjištění, se zbytkem jejich nároku je odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
17. Odvolání obžalovaného bylo úspěšné pouze v části, v níž směřovala proti výroku o trestu a proti výrokům o náhradě škody těch poškozených, kde soud I. stupně překročil co do množství rámcem skutkových zjištění, v těchto částech mohl soud II. stupně napravit napadený rozsudek a také tak učinil, v ostatním obžalovaný nemohl být úspěšný, ovšem vzhledem k jeho částečné úspěšnosti již nedošlo k zamítnutí jeho odvolání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť bylo takto označeno.

Praha 30. ledna 2020

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D. , v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová